

ogsaa anerkjendt af Domstolene, ansees som en Forudsætning, at Gjerningen ikke paa Grund af særlige Forhold taber den Charakter af at være særlig for Menneskers personlige Sikkerhed, som et natligt Indbrud i beboet Sted præsumerer at have. Det 2det Punktum i Fd. 1840 § 12 er saaledes af Domstolene ikke fundet anvendeligt paa en Thy, der ved Nattetid var brndt ind i et ellers beboet Huus, hvis Beboere, som det var bekjendt for og beregnet af Thyen, paa den Tid alle vare fraværende under saadanne Omstændigheder, at de ikke snart kunde ventes tilbage. — Næst at gjøre opmærksom paa, at man har udeladt Ordene „paa en underfundig Maade“ foran Ordet „indsneget“, paa Grund af at dette Udtryk formeentlig i og for sig alene er tilstrækkeligt betegnende, skal det her endnu kun anføres, at man ved Affattelsen af den Sætning „eller har han indsneget sig sammesteds for at kunne udøve Tyveri til hiin Tid“ har ladet sig det være magtpaaliggende at antyde, at forsaavidt Thyven ikke har indsneget sig for at stjæle, men i anden Hensigt, og derpaa, efter at være kommen ind i Huset, begaaer et Tyveri, kan Bestemmelsen ikke komme til Anvendelse.

Med Hensyn til Nr. 5 i Udkastets § 225 ansees det, efter hvad ovenfor er bemærket, for ovenflødigt at gjøre nogen videre Grindring.

Efter hvad der er anført i Begyndelsen af Bemærkningerne til nærværende Kapitel er det ogsaa kun Riket, man har at sige til Udkastets §§ 226 — 228. Det letter formeentlig Overblikket over den hele Materie, at Straffene for 2den, 3die og 4de Gang samt oftere begaaet Tyveri fremstilles i 3 særegne Paragrapher under Et for simple og for grove Tyverier, efterat disse, 1ste Gang begaaet, i de foregaaende Paragrapher ere behandlede hver for sig. En saadan samlet Fremstilling kan skee uden Banstellighed, da man har troet, at der ved Bestemmelsen af Lovens Straffe i Gjenoptagelses tilfælde alene bør sees hen til Bestaffenheden af det sidst begaaede Tyveri, uden dermed at kombinere et Hensyn til Bestaffenheden af det eller de tidligere forøvede Tyverier. Kun i §. 226 gjøres der forsaavidt en Undtagelse herfra; idet der kun tillægges Gjentagelsen en kvalificerende Indflydelse for Straffen for et 2den

Gang begaaet Tyveri, for det Tilfælde, at dette er grovt, naar ogsaa det tidligere forøvede Tyveri var af denne Bestaffenhed; Omfanget af den for grove Tyverier givne Straffebestemmelse gjør det nemlig muligt at tage tilbørligt Hensyn til tidligere 1ste Gang begaaet simpelt Tyveri, uden at det er nødvendigt at forhøje hiin Straffebestemmelses Minimum eller Maximum. Iøvrigt har man meent, at livsvarig Strafarbejde kun skulde kunne idømmes for et grovt Tyveri, naar Gjerningsmanden tidligere mindst 3 Gang er dømt for Tyveri, og endda kun under særdeles skjærpnde Omstændigheder, medens Straffen for et simpelt Tyveri, om den Skyldige end nok saa ofte maatte være dømt for Tyveri, simpelt eller grovt, ingensinde antages at burde kunne overstige Strafarbejde i 10 Aar. Det har naturligtvis været Gjensstand for Kommissionens nogle Overveielser at faae Straffene for de forskjellige, og forskjellige Gange gjentagne, Tyverier aspasse i det rette Forhold til hinanden, og man tør haabe, at dette nogenlunde er lykkedes. At de høieste Grader af Straffene i § 228 ere stegne i et noget stærkere Forhold end Maximum i § 227 sammenlignet med § 226, og end Maximum i § 226 sammenlignet §§ 224 og 225, følger ligefrem deraf, at § 228 omfatter ikke blot 4de Gang men tillige endnu oftere begaaet Tyveri.

Udkastets § 229 indeholder Straffebestemmelser for Tyverier, begaaede af Børn imellem 10 og 15 Aar. Det kunde maaskee synes, at en saadan Bestemmelse er mindre nødvendig efter Indholdet af Udkastets Kap. 3 § 34, idet her, ved Siden af Forstriften om, at deslige Børn kun straffes, naar det efter Forbrydelsens Art og den Paagjældendes Forstandsudvikling maa antages, at han har indseet Handlingens borgerlige Strafbarhed, specielt nævnes Tyveri som en af de Forbrydelser, hvorfor Børn i Reglen ville være at straffe, og det derhos udtales, at ingensinde høiere Straf end Forbedringshuusarbejde, og dette kun indtil 2 Aar, maa anvendes paa Personer i den nævnte Alder. Ikke destomindre har man fundet god Tøse til at optage en Bestemmelse som Udkastets § 229, netop fordi den citerede § 34 ikke udelukker Anvendelsen af Forbedringshuusstraf paa Børn, men denne Straf efter Kommissio-